

handlingerne fundet mig beføjet til at udtale, at saafremt Statsrevisionen vilde have et Regnskab for Afviklingen af Gendarmerikorpset, skulde den faa det, „for saa vidt den ikke allerede havde faaet det.“ Jeg føjede dette sidste til, fordi jeg godt vidste den Gang, for saa vidt jeg kunde vide det, at Regnskabet var allerede tilstillet Statsrevisionen, men imidlertid kan dette Regnskab være kommet til Statsrevisorerne og være forlagt — det kan jeg ikke sige noget om. Men da Statsrevisionen i Henhold til mine Udtalelser skrev til Finansministeriet om at faa Regnskabet over samtlige Indtægter og Udgifter ved Gendarmerikorpset og dets Afvikling i Tiden fra 1ste April 1894 indtil nævnte Regnskabs Afslutning, blev der sendt paa ny til Statsrevisionen et Regnskab for Afviklingen, den Regnskabsoversigt, som Statsrevisionen nu har aftrykt i sin Betænkning. Ærede Medlemmer ville se, at dette er en fuldstændig Oversigt over samtlige Indtægter og Udgifter, ikke alene Hovedsummerne, men ogsaa Summerne paa Underkonti og Bikonti. Det, der nu altsaa forelaa for Statsrevisionen, var dels Opførelsen af selve Udgifterne paa Statsregnskabet for 1893—94, idet denne Udgift, som sagt, var indbefattet i den Post, jeg før nævnte, dels som Forklaring hertil en Regnskabsoversigt, og Statsrevisionen havde saaledes faaet paa dette Punkt alt, hvad man plejer at give den, saa længe Statsrevisionen ikke forlanger mere. Hvis Statsrevisionen havde ment, at den Regnskabsoversigt, der saaledes var given den, ikke var tilstrækkelig, hvis den ønskede yderligere Specifikation eller ønskede Regnskabsoversigten belagt med Bilag, havde det været Statsrevisorernes Sag at henvende sig til Ministeriet, og saa havde de faaet, hvad de ønskede. Men en saadan Henvendelse er ikke sket. Jeg er altsaa fuldt berettiget til at sige, at der er givet Statsrevisionen det Regnskab, som jeg maa antage, at den har ønsket, siden Statsrevisionen efter at have modtaget Regnskabsoversigten ikke har forlangt yderligere. Jeg maa derfor bestemt bestride, at den ærede Ordfører har Ret til at sige, at jeg ikke skulde have holdt Ord med Hensyn til det Løfte, jeg har givet om at meddele Statsrevisionen Oplysninger angaaende Regnskabet for Afviklingen af Gendarmerikorpset.

Jeg skal ellers ikke komme nærmere ind paa denne Sag. Det forekommer mig — men det er jo ganske vist ikke min Sag at dømme derom — at det kunde være paa Tide at stede Gendarmerikorpset

til en hæderlig Begravelse. Der er i alt Fald blevet talt nok om det til, at Begravelsen nu kunde finde Sted. Jeg tror, vi derved vilde komme til nogen Ro og navnlig ogsaa til Ro med Hensyn til Behandlingen af et andet enkelt Punkt, hvis dette har tilstrækkelig Interesse til at tages op til Behandling. Det er Spørgsmaalet om Betydningen af Supplementsperioden. Dette Spørgsmaal, som man egentlig skulde tro maatte være besvaret for længe siden, har hvilet i en Række Aar og er først kommet frem i Forbindelse med Gendarmerikorpsets Afvikling, og det er meget uheldigt, thi det er sikkert nok, at vil man søge at finde Regler for Anvendelsen af Supplementsperioden, er det ikke let at faa dette Spørgsmaal løst, naar man stadig skal have Spørgsmaalet om Gendarmerikorpsets Afvikling som Baggrund for Løsningen. Jeg vilde meget ønske, man kunde løse Spørgsmaalet om Supplementsperioden fra dets Forbindelse med Gendarmerikorpset. Gør man det, bliver nævnte Spørgsmaal i Virkeligheden et Spørgsmaal af meget ringe Betydning, thi saa drejer det sig faktisk kun om, hvorvidt man i det enkelte Tilfælde i Stedet for at anvise i Supplementsperioden paa Finansloven for det foregaaende Aar skal søge Genbevilling paa Tillægsbevillingen i det næste Aar, som foreligger Rigsdagen i det kommende Aar, og saaledes anvise paa en Genbevilling. Det er det praktiske Spørgsmaal, som det vil komme til at foreligge saa godt som altid, og det har i regnskabsmæssig Henseende meget lidt at sige, om man vælger den ene eller anden Vej. Jeg skal erkende, at det vil være meget vanskeligt at opstille udtømmende Regler for, hvorledes man skal benytte Supplementsperioden. Jeg har udtalt mig derom i det andet Ting, men mine Udtalelser have ikke vundet den ærede Ordførers Bifald. Jeg tror dog ikke, jeg har haft Uret i, hvad jeg saaledes har sagt. Men at jeg ikke derved har givet en Løsning paa Spørgsmaalet, er en anden Sag. Den ærede Ordfører søgte en saadan Løsning ved at henvise til, at hvad det her drejer sig om, er Supplementsudgifter, og at der ikke kunde være Tale om en Supplementsudgift, medmindre det var en Udgift, som supplerede en anden Udgift, der var afholdt i selve Finansaaret. Jeg tror at have forstaaet den ærede Ordførers Udtalelser rigtig, men hertil skal jeg bemærke, at det er første Gang, jeg hører Ordet „Supplementsudgifter.“ Jeg kender hverken til Supplementsindtægter eller til Supplementsud-